

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΘΕΑΤΡΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήναι 3' Απριλίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΛΑΟΣ

λοιπὸν ἔχει περιουσίαν. Ἐχει ἑκατομμύρια ὀβολῶν, κ' ἔχει μεταλλεῖα, κ' ἔχει τσιφλίκια, κ' ἔχει ἀμπελῶν ἀνθράκων καὶ χορδία μετὰ τὰ πύργια! Καὶ νὰ μὴ τὸ ξέρη! Γὰρ φαίνεται!

Εὐτυχῶς ὁ κ. Εὐταξίης τοῦ τὸ ἀνεκίλευσε. «Θέλω—ἐβροντοφώνησε εἰς μίαν ἀποικίαν-πικροτάτην συνέντευξίν του—θέλω, κ' ἔχει δικαίωμα ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ μίθῃ, διατὶ ἐπετάχθησαν πέντε περίπου ἑκατομμύρια ἐκ τῆς περιουσίας του».

Ἐκ τῆς περιουσίας ΤΟΥ. Ἀλλὰ δὴ, ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ λαοῦ. Τὸ νὰ δώσατε;

Ὁ κ. Εὐταξίης λοιπὸν μᾶς ἀνάγει τὰ μύθια. Μᾶς ἀπεκρίνατε τὴν περιουσίαν μας. Σπολλὰ ἴτα του! Τί κρῖνον ὅμως τοῦ τὴν περιουσίαν αὐτὴν ὁ λαὸς τὴν ἔχει μόνον κατὰ εἶδος, ὀνομαστικῶς, Πλατωνικῶς μ' ἄλλους, λόγους, κατ' οὐσίαν δὲ τὴν ἔχουν καὶ τὴν νέμονται οἱ διάφοροι κ. κ. Ἀθανάσιοι καὶ Βασιλεῖοι καὶ ὅν ἠξείρομεν πολλοὶ ἄλλοι ἀκόμη, οἱ ὅποιοι ἐνὶ γλεντοκοπῆν καὶ ὀργιάζουσιν μπροστὰ στὰ μύθια μας, βγαίνουν ἔπειτα καὶ μᾶς φωνάζουσιν μετὰ τὴν δισεκατομμυρίαν τόνων, πῶς θέλουσιν δώσει καὶ κινὰ νὰ προστιθεῖσιν τὴν διασπορῆζομένην περιουσίαν ΜΑΣ!

Εἶχαμε μεγάλαν περιέργειαν νὰ μάθωμεν ἀπὸ τὸν κ. Ἀθανάσιον, ἂν θὰ ἐφρόντιζε τὸ

σον διὰ τὰ πέντε ἑκατομμύρια, τὰ ὅποια «ἐπετάχθησαν ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ λαοῦ», κ' ἐν ἡ περιπτώσει ἀκόμη ὁ κ. Θεοτόκης ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν του τὴν ἐκ Λουτρακίου φιλικὴν ἐπιστολήν του καὶ παραχωροῖσε τὸ μεταλλεῖον τῆς Μεγαλοπόλεως εἰς τὴν ὀμάδα τῶν Ἰταλῶν, τὴν συμπράττουσαν μετὰ τοῦ ἀξιοτίμου ἀδελφοῦ του κ. Ἰωάννου!

Καὶ τὸ συμπέρασμα: Τὰ μεταλλεῖα ἀνήκουν στὸ λαόν, ὅπως ἀνήκουν εἰς αὐτὸν καὶ ὅλα τὰ ἔσοδα τοῦ Κράτους, μετὰ τὴν οὐσιωδιστάτην ὅμως διαφορᾶν, ὅτι ὅταν μὲν ὁ προπολογιστικὸς παρουσιάζει ἔλλειμμα, τὸ ἔλλειμμα βγαίνει ἀπὸ τὴν βράχιν τοῦ λαοῦ, ὅταν δὲ παρουσιάζῃ περίσσειμα, τὸ περίσσειμα δὲν μπαίνει στὴν τσέπη του, ἀλλὰ ρίχνεται στὴν καταβόθραν τοῦ κόμματος!

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ

Θεατρῶνος τοῦ Πειραιῶς κ. Δ. Διονυσιάδης ἐδημοσίευσε δηλώσιν τοῖς σὺν καθημερινῶς ἐφημερίδας, διὰ τῆς ὁποίας καθιστᾷ γνωστὸν τὸ κοινόν τῆς γείτονος πόλεως ὅτι συνεβλήθη μετὰ τῆς καλλιτέχνιδος ἠθοποιῆς καὶ πρωταγωνιστρίας τοῦ Β. Πάτρου κ. Φιλίας Ἀργυροπούλου διὰ τὴν προσεχῆ θερινὴν θεατρικὴν περίοδον.

Ἀπο τὴν δήλωσιν αὐτὴν ἐθυμηθήκαμε ὅτι ὑπάρχει κάποια ἠθοποιὸς φέρουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ ὅτι ἡ ἠθοποιὸς αὕτη εἶνε μάλιστα καὶ πρωταγωνίστρια τοῦ Β. Πάτρου.

Ἡ καμαρίτσα τοῦ παρὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον περικόμφου ἰδρύματος εἶχε καταδικάσει εἰς ἀνάγκην τὴν δοκιμαστικὴν αὐτὴν καλλιτέχνίδα, ἡ ὅποια κ' ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν καταχειροκροτεῖτο ὡς καὶ ἐβγαίνε στὴν σκηνήν, καὶ ἀπο θράμβου εἰς θράμβου ἐφέρετο.

Εὐτυχῶς οἱ ἀπειροπληθεῖς θεαμασταὶ τῆς, οἱ ὅποιοι ματαίως ἀναζητοῦσαν τὸ ὄνομά τῆς εἰς τὰ προγράμματα τοῦ Βασιλικοῦ, θὰ τὴν χειροκροτήσιν τὸ καλοκαίρι κατμαγεύουσιν μετὰ τὴν τέχνην τῆς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς πλατείας Μουνοχίης θεάτρον τοῦ κ. Διονυσιάδου.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ

πέζον ποίημα, «Στὸν Γολγοθᾶ» μετὰ τὸ ὅποιον κοσμοῦμεν τὴν πρώτην σελίδα μας εἶνε παρμένο ἀπὸ τὸ διήγημα τοῦ μεγάλου Δανου τυγγραφεῖς Γιάν-Πέτερ-Γιάκοφεν «Ἡ Παναουκλιὰ στὸ Μπέρζαμο» μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν ποιητὴν Γιάννη Καμπύτη.

Τὲς ἡμέρας αὐτῆς ποῦ πολλοὶ ἔχουν τὴν Χριστὸν στὰ χεῖρα τους, χωρὶς νὰ τὸν ἔχουν καὶ στὴν ψυχὴν τους, τὸ δυνατόν αὐτὸ—καὶ ἄγριως ἄληθινὸν κομμάτι τοῦ Δανου τυγγραφεῖς, δὲν ἔμπορεῖ πρὸς νὰ εἶνε ἐπιχειρώτατον ἀνέγνωμα.

ΕΛΠΙΖΟΜΕΝ

νὰ ἐβρασε ἔως στ' αὐτὰ τοῦ Νοβέλλι μιά συμβουλή τὴν ὁποίαν του ἔδωσαν, ἐν βραχίονι. κριτικῆς ὁμῆς, μερικοὶ Ἀθηναῖοι, ἐκαστεῖχαν τεχνολογία πάντοτε, οἱ ὅποιοι τὸν συμβουλευόντων φιλικώτατα νὰ μὴ ξαναπαίξῃ Ὁθέλλον, διότι τὸν ῥόλον αὐτὸν ἵπποτυγχάνει οὐκ ὀλίγα.

Κ' ἔπειτα ὑποστηρίζουν μερικοὶ ὅτι πρέπει νὰ καταργηθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ, ἐνὸς τούτωντιον πρέπει ἡ καμαρίτσα, τὸν τόπον μας τοῦλάχιστον, νὰρχίσῃ νὰ δουλεύῃ κ' εἰς τεραστίας φάσεις κριτικὰ ἐγκλήματα.

Ἄς εἶνε! Γιὰ νὰ νοιώσατε τί θὰ πῇ Νοβέλλι, γὰρ νὰ εἰσδύσατε στὸ μυστήριον τῆς ὑπερέχου Τέχνης του, ἔπραξε νὰ τὸν ἴδῃτε στὸ Παριετῆ, στοὺς δύο μονολόγους ποῦ ἀπήγγειλε. Δὲν μιλοῦσε μετὰ τὰ χεῖρα. Μιλοῦσε μετὰ τὸ πρόσωπον. Ὅλα δὲ τὰ ψυχικὰ συναισθήματα ἀπετυπώνοντο τὸσον τελείως ἐπὶ τῆς ἐλαστικωτάτης μορφῆς του ὥστε καθὲς στιγμὴν ἐνόμιζε κανεὶς πῶς ἔχει κ' ἄλλον ἄνθρωπον μπροστὰ του.

Ἡ φύσις καὶ ἡ Τέχνη ἐδούλευον ἐξ ἴσου γὰρ νὰ πλάσουν τὸν ὑπέροχον αὐτὸν καλλιτέχνην, ὁ ὅποιος καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀκόμη εἶνε ὑπέροχος, ὅπως τὸ ἀπέδειξε μετὰ τὴν προθυμίαν ποῦ ἐδεδόθηκε νὰ λάβῃ μέρος εἰς παράστασιν. ὑπὲρ δυστυχῶς συμπαιρωμένων του, χωρὶς νὰ καταθεχθῇ νὰ ζητήσῃ οὕτε τὴν ἐλαχίστην ἀμοιβήν.

Η ΕΓΓΑΙΡΙΑ

ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Εἰδοποιεῖ

ὅτι ἀπὸ τῆς 1ης Ἀπριλίου ἔ. ἔ. ἔρχεται τὸ ἐκρινὸν ὁρομολόγιον ἔξω ὡς ἀκολουθοῦν:

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Κηφισίαν: 5.30', 7.30', 9.30', 11.45' π. μ., 2. 3, 4, 6, 8 π. μ.

Ἐκ Κηφισίας δι' Ἀθῆνας: 6.40', 8.40', 10.40' π. μ. 1.15', 3.10', 5.10', 6.10', 7.10', 9.10' π. μ.

Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς προστίθενται:

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Κηφισίαν: 10.30' π. μ. 5, 7, 9 π. μ.

Ἐκ Κηφισίας δι' Ἀθῆνας: 11.50' π. μ., 4.10', 8.10', 10.10' π. μ.

Γ ρ κ μ ἡ Δ α κ υ ρ ῖ ο υ

Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ Αζυρίου: 8.15' π. μ., 3.50' π. μ.

Ἐκ Αζυρίου δι' Ἀθῆνας: 6.40' π. μ., 4.15' π. μ.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΡΑΚΗ

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Ἡ σελήνη, καθὼς βλέπει ποῦ ἐγὼ παραδίνωμαι στὴ γλῶσσά της, τῆς ἰδέσκει νὰ παίξῃ μετὰ τὴ φωνητικὴ μου. Ἐγὼ δὲν παρῶμαι ὅχι γιὰτὶ εἶνε τόσο γλυκερὴ ἐκείνη ὅταν μετὰ ποτίζει μετὰ τὴ γλῶσσά της. Εἶνε γλυκερὴ καθὼς ἡ παραμόνα ποῦ παίξῃ μετὰ τὴν κίβη της

(Διακόπτεται. Φέρνει τὸ δάκτυλον στὴ χεῖρα εἰς δεξιὰ πτωπῆ).

Ἀκούετε κ' ἐπὶ τὸ ἀργυρέον κουδούνημα; Ἰσταμικὸ ἔλιγον γὰρ νὰ ἀκούσῃ, μετὰ τὸ πῶμα γερμένο ὡτὸν ἐνὸς ποῦ κουρδίζει ἕνα ἔργονον.

Τὶ λεπτὸ ποῦ εἶνε! Ἀκούετε;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Εἶνε τὸ βούτημα τῶν μελιτσῶν.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Ὁχι, ἔχι. Σεῖς δὲν ἀκούετε.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἐγὼ ἐγέρτα πλεῖα. Ἀδυνάτισεν ἡ ἀκοή μου...

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Τὰ μαλλιά σας εἶνε λευκὰ γιὰτρέ... Τὰ δικά μου λευκὰ δὲν εἶνε...

(Ἠλὴν ἡ ἀστραπὴ τοῦ τρόμου φωτίζει τὸ πρόσωπό της).

Καὶ τὰ πάντα ἔκανε γιὰ νὰ γίνωμεν λευκὰ! Καὶ γὰρ ἀκόμη τὰ κράττηα μετὰ ὄρα μετὰ στὸ νερὸ γὰρ νὰ μουτρίθωμεν, καθὼς τὸ λιγὴρ καὶ τὴν νύκτα ἡ Σιμωνέττα τὴ ἐτίναξε μετὰ τὰ χεῖρα της, κάτω ἀπὸ τὴ σελήνη. Ἐβδατε ποτὲ, γιὰτρέ, στὴς Αὐγουστιατικὰς νύκτας, τὸ λιγὴρ μετὰ στ' ἄλωνα, βγαλμένο κάτω ἀπὸ τὸ λιναροκέπανο πῶς λευκάζει; Ἀπὸ μακρὸν σὴν τὸ γινὸν λιμπεκοπῆαι Κι' ἐγὼ ἐρώταχα τῇ Σιμωνέττα: «Εἶνε λευκὰ, λοιπὸν, καθὼς τὰ δευτῆρα αὐτὰ τοῦ λιναροῦ μετὰ στ' ἄλωνα τῆς Αζυριώτικας; Κι' ἐκείνη μοῦ ἀπαντοῦσεν ἕνα διαφορετικὸν πρᾶμα... Ἡ Σιμωνέττα μοῦ ἀπαντᾷ πάντα ἕνα ἄλλο πρᾶμα... Κι' ἐγὼ τὴν ἐρωτοῦσα: «Βλέπεαι αὐτὸ τὸ παγνὸν ἐπᾶνω σὴν ἐξώστη;» «Ἄ, νῆ, ἐγὼ ἤθελα νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἀπῆτη τῆς σελήνης... Ἐβλεπα ἐπᾶνω σὴν ἐξώστη ἕνα ὄραφον λευκὸ παγνόν. Ἐβρατε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀργοντιστικῆς Διακώρας τὴν Ἀρμυράντα; Ποτὲ δὲν σᾶς εἶδειχα τὴν εἰκόνα τῆς σκαλισμένη ἀπὸ τὸ Ντεζάντεριον τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κορμὶ, τόσο λεπτὸ καὶ γρυτωμένο, ποῦ φαίνεται σχεδὸν σὴν πετρωμένο

μέλι... Ἦταν στὸ δωμάτιό μου, ἄλλ' ἡ Θεοδότῃ τὸ πῆρε γιὰτὶ ὅταν τὸ ἔβλεπα μ' ἐπᾶναν τὰ ἀλάματα... Καὶ τὸ ἔπιονα στὴ γόνυτά μου ἐπᾶνω, ἴω, δὲν ἐβόρνε ποτὲ) καὶ τὸ κράττηα ἐπᾶνω στὴ γόνυτά μου, καὶ ἔβλεπα ὅτι τὸ πρόσωπό του καὶ ὁ λαιμὸς του ἐγίνοντο πλεῖον στερωμένα, κάτω ἀπὸ τὴ δάκτυλά μου, μετὰ μετὰ τὴν ἡμέραν περσύτερον... Ἄν τὸ ἐβλέπατε! Εἶνε σὴν ἕνα μιτανουμένο ἀμύγδαλον, ὅπου λευκάζει εἰς τὸ βάθος ὁ μαλλικὸς κερπός. Εἶνε ὅλο τιλυμένο μετὰ στὴ στερωτὰ μαλλιά, σὴν μετὰ σ' ἕνα φλοδὶ, ὡς τὸ πηροῦν, καὶ τὰ μαλλιά εἶνε φυλοκωμένα μετὰ σ' ἕνα δευτῆρα... Δὲν εἶμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ δακρύσῃ ὅταν τὸ βλέπει... Ἡ Θεοδότῃ ἐρωτεῖτο μὴπως τὸ χελλᾶσω μετὰ τὸ δάκρυά μου καὶ μετὰ τὸ δάκτυλό μου καὶ μοῦ τὸ πῆρε...

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Δὲν πρέπει νὰ κλαίγατε σεῖς. Ἡ Θεοδότῃ δὲν εἶμπορεῖ νὰ σᾶς ἴδῃ νὰ κλαίγατε.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Δὲν ἔκλαγα ἀπὸ πόνον. Ἐκλαγα ἀπὸ τὸν φόβον γὰρ τὴν τύχην ἐκείνην. Ἐβρατε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀργοντιστικῆς Διακώρας;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Συγγιτισμένο. Δὲν θυμᾶμαι πλεῖα.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Ἀγαποῦσε τὸν Ἠλὴν τὸν Ἀλμπίττι, ἕνα παιδί. Στὴς ἀπέλητες νύκτας ἀπὸ τὸν κινκλιδωτὸ ἐξώστη τοῦ ἔβριγνε στὸ περιθῆλον μετὰ μετὰξένηα σκάλα, λεπτὴ σὴν νῆμα ἰσχυρῆς, δυνατὴ σὴν ὀδύνηα. Ἄ, ἐνὸς τὸ ἔβριω ποῦ ἐποστῆρανε ἀπὸ τὸν ἐξώστη, στὴ φλογισμένη χεῖρα, τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο καὶ γυρὸν ἀμύγδαλον ποῦ ἔβρατε τὴ